

מנסחי הצעת החוקה בפקולטה למשפטים (מימין לשמאל): ברוך ברכה, אוריאל רייכמן, עמוס שפירא ואריאל רוזן-צבי (באדיבות 'צומת השרון')

כתשתית לדיונים חוקתיים. חמש-עשרה שנה לפני כן היה חבר מומחה בוועדה מטעם מפלגת העבודה שהכינה תשתית לחוק יסוד: זכויות האדם, יחד עם בכירים במפלגה כמו חיים צדוק ושולמית אלוני. אבל שום דבר לא יצא אז מן הפרויקט מלבד ספרון סיכום שהצהיב על המדפים.

ד"ר אריאל רוזן-צבי, מאנשי האקדמיה הבולטים בתחום המעמד האישי בישראל, והדתי היחיד ביניהם, היה הספקני מכולם. הוא רמז ליתר המשתתפים כי הרעיון נראה לו מוזר עד כדי תמהונות, אבל איש מן הנוכחים לא העז לפסול לגמרי את הרעיון מול הדיקן הנמרץ, שהטיף להם בעיניים נוצצות על הרצל ששינה בכוח חזונו מציאות של אומה. רייכמן הבהיר להם, שהפעם הפקולטה לא תעסוק בהכנת תשתית מחקרית, אלא תנסח בעצמה את החוקה. הישיבה הסתיימה באי-נעימות גדולה, שמשותתפיה זוכרים אותה עד היום. המרצים יצאו בהרגשה שהפעם הדיקן שלהם ירד לגמרי מהפסים.

אבל רייכמן הצליח לגייס סכום של ששת אלפים דולר מקרן התרבות אמריקה-ישראל, ושלח את רוזן-צבי וברכה לארצות-הברית לצורך הכתיבה. "קחו את כרטיסי הטיסה", אמר להם, "ותחזרו עם טיוטת חוקה." ד"ר ברכה נסע לאוניברסיטת קולומביה בניו-יורק. הוא כמעט שלא נזקק לשירותי הספרייה שם,